

Sygn. akt I UK 273/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania J. C.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o zwrot nienależnie pobranego świadczenia i wysokość dokonywanych potrąceń,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. C. od wyroku z dnia 7 lutego 2013 r., którym Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z dnia 10 sierpnia 2012 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału Regionalnego w K. zobowiązującej ją do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła: 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 28 ust. 1 i ust. 3 w kontekście art. 28 ust. 4 pkt 3 w związku z art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników; 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 248 § 1 k.p.c. polegające na niewydaniu zarządzenia zobowiązującego stronę pozwaną do przedstawienia doręzonego przez skarżącą dokumentu - umowy dzierżawy gruntów, zawartej na okres 11 lat, zgłoszonej do

ewidencji gruntów i budynków, a w konsekwencji naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu, którego przedmiotem są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, co w konsekwencji skutkowało nieuprawnionym zarzutem naruszenia art. 28 ust. 4 pkt 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością „wobec naruszeń przez Sąd Apelacyjny w (...) zarówno prawa materialnego, jak też przepisów postępowania skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również

wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżąca - poprzestając na ogólnym odwołaniu się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych - nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego, ale nawet przepisów tych nie wskazuje. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich elementów w podstawach skargi i ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie (por. postanowienie z dnia 19 marca 2012 r., II PK 289/11, LEX nr 1214576 i powołane w nim orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

